

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 795/24
19.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из Вршца, ул. Гаврила Принципа бр.52, против туженог “Mozzart” d.o.o, са седиштем у Београду, ул. Таковска бр.49б, ради утврђења постојања радног односа на неодређено време и поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби тужиље, изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П1 142/23 од 12.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 19.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П1 142/23 од 12.12.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 142/23 од 12.12.2023. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је тужиља код туженог засновала радни однос на неодређено време и да се обавезе тужени да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време почев од 11. јула 2023. године, као и да се утврди да је решење о престанку радног односа бр.652/1-Р од 11. јула 2023. године незаконито, те да се исто поништи и да се обавезе тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате.

Против наведене пресуде тужиља је благовремено изјавила жалбу, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене одредаба материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду, у границама овлашћења прописаних чланом 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиље неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужиља је уговором о раду бр.5904/УОР000404881 од 10.5.2021. године засновала радни однос код туженог, ради обављања послова јуниор оператера, на одређено време услед повећаног обима посла, а најкасније до 9.6.2021. године. Анексом бр.1 уговора о раду од 9.6.2021. године тужиљи је продужен рок на који је засновала радни однос, због повећаног обима посла, а најкасније до 9.12.2021. године. Анексом бр.2 уговора о раду од 9.12.2021. године тужиљи је продужен рок на који је засновала радни однос, због повећаног обима посла. Анексом бр.3 уговора о раду од 9.6.2022. године тужиљи је продужен рок на који је засновала радни однос код туженог, због повећаног обима посла, а најкасније до 9.12.2022. године. Анексом бр.4 уговора о раду од 10.12.2022. године тужиљи је продужен радни однос на одређено време, а Анексом бр.5 уговора о раду од 25.3.2023. године запосленој тужиљи је продужен радни однос на одређено време, до постојања потребе за обављањем послова, а најкасније до 9.5.2023. године, услед повећаног обима посла. Анексом бр.6 уговора о раду од 9.5.2023. године тужиљи је продужен радни однос на одређено време до истека породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета. Дана 16.9.2021. године тужиља је почела да користи одсуство због компликација у вези са одржавањем трудноће. Породилско одсуство започела је дана 26.3.2022. године које је трајало до 25.7.2022. године, а одсуство са рада ради неге детета је започела дана 26.7.2022. године до 25.3.2023. године. Одсуство са рада ради посебне неге детета тужиља је започела дана 11.4.2023. године до 11.7.2023. године. Решењем туженог бр.652/1Р од 11.7.2023. године тужиљи је престао радни однос код туженог због истека коришћења породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета, до кога је Уговор о раду од 10.5.2021. године продужаван и то Анексом бр.1 уговора о раду од 9.6.2021. године, Анексом бр.2 уговора о раду од 9.12.2021. године, Анексом бр.3 уговора о раду од 9.6.2022. године, Анексом бр.4 уговора о раду од 10.12.2022. године, Анексом бр.5 уговора о раду од 25.3.2023. године и Анексом бр.6 уговора о раду од 9.5.2023. године, односно до истека породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета. Тужиљи је радни однос код туженог престао закључно са даном 11.7.2023. године, а решење о отказу уговора о раду тужиља је примила и потписала дана 28.7.2023. године.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је тужиља била у радном односу на одређено време који јој је по сили закона продужен мерама посебне заштите од отказа уговора о раду, с обзиром да је стекла статус лица под посебном заштитом на раду, у смислу члана 187. Закона о раду. Како су право на одсуство и мере посебне заштите отказа уговора о раду трајале до 11.7.2023. године, првостепени суд је закључио да је тужени послодавац донео законито решење којим се утврђује престанак радног односа тужиљи са даном 11.7.2023. године, односно по

истеку рока за који је заснован на основу члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду, због чега је донео одлуку као у изреци побијане пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које прихвата и другостепени суд.

Одредбама члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... и 75/14) прописано је: да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1.); да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2.); да прекид краћи од 30 дана не сматра се прекидом периода из става 2. овог члана (став 3.); изузетно од става 2. овог члана уговор о раду на одређено време може да се закључи, ако је то потребно због замене привремено одсутног запосленог до његовог повратка (став 4. тачка 1)); да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6.).

Одредбама члана 187. став 1. Закона о раду, прописано је да за време трудноће, породилског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета послодавац не може запосленом да откаже уговор о раду. Према ставу 2. истог члана, запосленом из става 1. овог члана рок за који је уговором засновао радни однос на одређено време продужава се до истека коришћења права на одсуство.

Наиме, тужила је са туженим закључила уговор о раду на одређено због повећаног обима посла почев од 10.5.2021. године, који је сукцесивним анексима уговора о раду продужаван до 9.5.2023. године. Тужили је анексом бр.6 уговора о раду од 9.5.2023. године радни однос на одређено време продужен до истека коришћења права на породилско одсуство и одсуство ради неге детета, односно до 11.7.2023. године када је тужили престао радни однос код туженог због истека коришћења права на одсуство. Имајући у виду наведено, правилна је оцена првостепеног суда да нису били испуњени услови из члана 37. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. При томе, није од значаја околност што је тужила у радном односу код туженог била укупно више од 24 месеца. Наиме, Закон о раду је у члану 37. став 2. ограничио трајање радног односа на одређено време код истог послодавца на истим пословима на период до 24 месеца, али је изузетак од овог правила случај посебне заштите од отказа уговора о раду из члана 187. Закона о раду, када се, према ставу 2. тог члана, продужава рок на који је заснован радни однос на одређено време за време трудноће, породилског одсуства и одсуства ради неге детета, до истека коришћења права на одсуство по том основу. Стога су наводи жалбе тужиле којима указује да су испуњени законом прописани услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време неосновани.

Како се ни осталим наводима жалбе тужене не доводе у сумњу правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и правилност примењеног материјалног права, које је првостепени суд, супротно наводима жалбе тужиле, правилно применио, то је побијана пресуда потврђена у делу изреке који се односи на заснивање радног односа тужиле на неодређено време код туженог и поништај решења о престанку радног односа тужиле.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у преосталом делу изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредаба чланова 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку и одговара исходу спора и постигнутом успеху странака, а жалба у овом делу не даје посебне разлоге.

Тужилји не припада накнада трошкова другостепеног поступка, јер није успела у поступку по изјављеној жалби, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, применом одредаба чланова 390, 401. тачка 2. и 165. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**